

Meçhul Acılar Mahzeni

— *ercaga* · 06 Temmuz 2017

Gümüşi bir buhurdanın rayihası parlattı sokaktaki emekçi insan ellerini
Limoni bir koku yayıldı,bitmiş bayramların sofrasından,bayramlar meçhule ellerini salladı
Siyahi bir arbede başladı insanların arasında,münakaşa iklimi tüm cihanı salladı
Semavi bir silsile mi gerek,yoksa küçücük bir gülücük mü sevgilerin adı
Sessizlikte esrikleşen bir boş bardak gibi,uzun gecelerde yahşi anların yadı
Mor sümbüllerin ekseninden sıçrar bir bülbülün güle olan itimadı
Merhale dolu sokakların pençesinden kurtulanların nedir istidadı?
Meçhul acılar mahzeni açıldı sessizce koyu gecenin zeminine
Küçük bir çocuk çıkardı kafasını hayali penceresinden,dilindeki rehinine
Küçük bir çocuk dini bir metin içinde okudu sonsuzluğun gözlerinin içini
Küçük bir çocuk sabah yelinde söyledi acıların ilk ilahisini
Küçük bir çocuk aldı eline yetimlik yaftasını,yazdı meçhullüğün hikayesini
Küçük bir çocuk verdi gençliğini bir monşere.çizdi geleceğinin reçetesini
Küçük bir çocuk serdi yalnızlığını gökyüzüne,kutsadı yalnızlığının sisini
Küçük bir çocuk iltifat etti küçük bir kız çocuğuna,okşadı kör nefesini
Gözlerini görseydi eğer Mecnun,mecanin olurdu
Meçhul acılar mahzeni kapandı sessizce,geceye yıldız doldu.....